

**Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu
Opera omnia**

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VII. Confirmantur dicta, Christus sub clausulam cantans proponitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

diculus post diurnas sanè morborum & mortis in se contumelias, cum ultimam demum à morte plagam expectaret, jam prope in labris stante animà, tantum tamen vocis & spiritus collegit, ut cum iis, quos sibi præsententes habebat, Psalmos Davidicos concineret: quo in concentu subitò manum attollens, Silete, inquit, silete: an non aliam è cælo symphoniam audistis? Simul ipse vocem continuit, & fixos oculos cælo attendens, iuter mirandam hanc tam suam & adstantium, quam Cælitum harmoniam, naturæ concessit felici somno.

En tibi mendicium quidem, sed Angelis & Christo familiare, sub ipsum vitæ finem & cantantem & expirantem.

Recentius est, quod D. Antoninus Florentinus Præsul de Antonio Paduano commemorat. Hic, cum ei se Christus sub mortem vivendum præbisset, tantis repente solatiis inundavit, ut quidquid vocis in frigente jam corpore reliquum latebat, expromeret. Ita, quæ vocis & animi contentione potuit, hymnum illum cantare & sub eius est: *O gloria Domina, excelsa super sidera*. quo in cantu ad meliorem illam cæli musicam transiit.

§. VII. *Confirmantur dicta; Christus sub cena clausulam cantans proponitur.*

A Vdine igitur, proximè ante suas exequias viros Deo conjunctissimos hilariter cantasse, & id Dei Filio concessum negabis, qui difficillimum illud *velle mori*, eo potissimum ultimo vespere docere nos voluit? Nec inertes habuit discipulos. Reperti sunt invictorum Martyram complures, qui cum ducerentur, cum flagellarentur, cum assarentur, cum membratim discerperentur, inter unguas & pedines ferreos, inter cataractas & flammam medii, riderent tamen, plauderent, & carmen triumphale canerent. Ut taceam alios omnes, Eustratus heros inter Christianos invictissimus, quod & Metaphraste discio, post plurima eaque exquisitissima cruciamenta testamentum condidit, è quo facultatum suarum pars maxima cederet egenis, pars fororibus, pars terra Martyrum administris. Hoc factò, è manu Sebasteni Præsulis sanctissimum Eucharistie ferculum accepit. Postera luce Agricola judex decretoriæ sententiæ fulmen in eum jacit, & vivum flammis comburendum rogo addidit. Cumque Eustratus ardenti pyræ propinquus jam graderetur, hilari vultu cantionem orsus est, eaque fuit constantiâ, ut sic cantans assultantes flammarum vortices subiret, nec fermè priùs canere desineret, quam vivere.

Tuo hæc exemplo, Christe, tui athleta fecerunt, tuo hæc poterunt subsidio. Ducem suum Christum, post decantatum hymnum ad vincula & mortem progressum esse sciebant; quocirca & ipsi plus quam Spartanâ nobilitate ad ignes, ad bestias, ad cruces, læti & cantantes profilierunt: & ut Pythagorei ad lyram in somnum, ita ipsi ad modulatum in mortem obdormierunt. Quin imò & barbaræ gentes hoc etiam posse conatæ sunt. E Sogdianorum captivis, Curtius id refert, triginta nobilissimi ad Alexandrum Macedonem perducti, ut per interpretem cognoverunt, jussu Regis ad supplicium fertrahi, carmen lætantium modo canere, tripudiisque & corporis motu gaudium animi ostentare cæperunt. Admiratus Rex tantâ magnitudine animi oppetere mortem, revocari eos jubet, causam tam effusa lætitiæ, cum supplicium ante oculos haberent, requirens. Illi, si ab alto necarentur, tristes morituros respondent, nunc tanti Regis jussu cadere honestam sibi mortem videri, quam & carminibus sui moris, lætitiæque celebrarent. Ita vel barbari amore virtutis supplicium plausu exceperunt. At Servatoris exemplum fortius æmulati sunt Christiani heroës, cum dux eorum etiam turpissimam mortem pfallendo sit aggressus. Videte ergo mihi cæle-

stem hunc ducem Christum, milites suos ad certamen sacro classico animantem. Videte mihi, obsecro, mansuetissimum Davidem, ferocientis Saulis furias citharâ tranquillantem. Attendite candidissimum cygnum, flebilibus numeris mortis suæ præudentem. Considerate verum hunc Orpheum non silvas aut saxa, sed crucem, flagella, spinas suis fidibus ad se trahentem. Aspici- te amantissimum patrem inter duodecim filios manus cælo attollentem, remotisque mentis grassas agentem. Ceinite verum Episcopum inter suos Clericos aeterno Patri laudes concinentem. Intueamini optimum Magistrum suis discipulis modulos præeuntem atque præmonstrantem. Considerate, quæso, & videte, ut verus Pythagoras ad nocturnam musicam pæne in mortem obdormiat. Ecce, ut vigilantissimus pastor inter paucas ovculas, dum foris ululant lupi, piâ se modulatione soletur. Tacete jam mihi deinceps Sirenes omnes, & omnes Orphei, Amphionas nullo aut Arionas, sed nec ullos jam Orlandos exaudio. Meum ego Christum hymnifero vultu epulas suas coronantem, præ omni melliflissimâ harmoniâ delectabiliorem attendam. Tamest non tantam ille jucunditatem auribus, quantam mentibus utilitatem canore suo adferat. *Sonet vox tua, Domine Jesu*, (cum castissimâ sponsâ loquor) *in auribus meis*. *Vox enim tua dulcis*. Sed & vos nunc adeste Cælestes, adeste beatarum agmina mentium. Et quid modò siletis? nõane vos ante annos triginta quatuor ad istius Regis vestri cunabula lætum pæana cecinistis? ubi nunc hymnus ille vester, *Gloria in altissimis Deo*: Itane jam omnino sopita cælo musica concituit? Dicamne vos etiam mærore tangi & luctu? Dum olim in Bethlæo præsepi hic Princeps vester lacrymaret, vos per auras innumeris vocibus cantabatis. Ecce hic idem ipse Rex vester modò Hierosolymis in cenaculo hymnum inchoat post mensam: & ubi voces vestræ, quæ præcinentem prosequantur? Quid hoc res esse dicam? quod istud est tam triste cæli silentium? Latet, credo, latet infandum, immane, sanguinolentum spectaculum, quod ipse sol avertus execrabitur, quod movens terra damnabit, quod cautes non mutæ detestabuntur. Urget, eheu! infontem filium summi Parentis ira, nec nisi fuso filii sanguine vult mitigari. Crastinus dies ah quos cruogis torrentes cernet stillatim & guttatim morti propinabitur virgineus sanguis. Hæc ego perorare desino. Pro me nunc petra loquantur, clament saxa, & clamando rumpant, mugiat terra, cælum infremat, expalleant astra, plorēt atque lugeant universa. Sed ò utinam in tantâ rerum omnium comploratione solus homo possit non ridere!

CAPVT II.

Christus moriturus suæ mortis exordium ab horto ducit.

A B horto nobis intetitus, ab horto vita & salus. In paradiso cæpimus mori, in oliveto lugeri jam morui, in horto demum reviviscere. Ad hortum Christus è cenaculo pridie mortis suæ prodit. In hunc ipsum hortum nobis etiam prodeambulandum, atque Servatoris ad oliviferos colles festinantis uestigia sunt legenda. Sequamur ergo rei pro nobis reum, atrati pro nobis fordidatum, mæsti pro nobis anxium. Diversos Christus hortos habet, cum sit amans hortorum. Hortus illius est mundus, hortus est Ecclesia, hortus est casta anima. Hortum olivarum ingreditur, ut mundum restaret, Ecclesiam illustret, animam recuperet. Sed qualis est hortus iste, in quo pro deliciis angustia, pro relaxatione mæror, pro ambulatione formido & pavor, dolor pro voluptate; pro plantulis tormenta, pro flosculis catenæ, pro arboribus fustes, lanceæ, faces, pro favoniis suspiria, pro fonticulis sudores, & h

Cantic. 6. 2.

v. 14.

Luc. cap. 21.

v. 14.

Horti Christi diversif.